DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE

FEBRIBUS INTERMITTENTIBUS;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Sub moderamine Viri admodum Reverendi,

GULIELMI SMITH, S. T. P.

ACADEMIÆ PHILADELPHIENSIS Praefecti;

NEC NON,

Ex CURATORUM Auctoritate PERILLUSTRIUM,

Et Amplissimae FACULTATIS MEDICÆ decreto,

Pro GRADU DOCTORATUS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS ET PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit

ARMANDUS JOANNES DE ROSSET,

WILMINGTONIENSIS

apud Carolinam Septentrionalem;

SOCIET. MED. AMERIC. SOC.

—— Siquid novisti rectius istis,
Candidus imperti; si non, his utere mecum. HOR.

IV. Non. Junii, hora locoque solitis.

PHILADELPHIÆ:

Typis THOMÆ DOBSON.

M, DCC, XC.

Errata Typographica.

pag. 11. lin. ult. pro intem- lege intempest-
13 — 21 pro debiliantia — debilitantia
— — 26 pro stuenda — struenda
26 — 21 pro venticulo — ventriculo

Viro Egregio,

ALEXANDRO MARTIN,

Civitatis Carolinæ Septentrionalis Præfecto,

Integritate incorrupta,

Et omnibus, quæ civem bonum ſapientemque ornant,

Inclyto:

Item,

Viris maxime Honorandis,

SAMUELI JOHNSTON,

BENJAMINO HAWKINS,

In ampliſſimum Columbiæ Senatorum ordinem

Electis;

Inſuper,

HUGONI WILLIAMSON,

JOANNI BAPTISTÆ ASHE,

TIMOTHEO BLOODWORTH,

Et JOANNI STEELE,

In Columbiæ Conventu,

Pro ſupradictæ incolis Carolinæ

Vicem gerentibus;

His omnibus,

Ob eximium amorem,

Quo patriam civeſque complectuntur,

Deſignatis:

Nec non,

Viro illustri,

BENJAMINO RUSH, M. D.

Medicinæ Theoreticæ et Practicæ

In Academia Philadelphiensi

Professori dignissimo;

Præceptori meo plurimum colendo;

Ob multifariam eruditionem

Insignemque in arte Apollinea peritiam,

Non magis quam præclaras animi dotes,

Eximio:

Denique,

HENRICO TOOMER

ARMIGERO,

WILMINGTONIENSIS;

Ob maxima et plurima amicitiæ

Munera, quæ cum sibi, tum

Toti suæ familiæ ostendit;

Viro omnibus dilectissimo,

Virtutibusque multis quam maxime

Insigni;

HOC OPUSCULUM,

Omni qua fieri potuit observantia,

INSCRIBIT

AUCTOR.

De FEBRIBUS INTERMITTENTIBUS.

++++++++++++++

DE MORBI DEFINITIONE.

FEBRES miasmate paludum ortæ, paroxysmis pluribus, apyrexia, saltem remissione evidente interposita, cum exacerbatione notabili, et plerumque cum horrore redeuntibus, constantes: Paroxysmo quovis die unico tantum.

Hæc definitio Culleniana mihi non nihil displicet; nam intermittentes non semper ex eodem principio, miasmate nempe paludum, originem ducere, postea patebit; et doctissimus Zimmermannus, suo in opere cui titulus est experientia in medicina, observat, exhalationes paludosas in Germania, tertianas; in Hungaria, febres petechiales; in Italia, hemitritæam; in Egypto et Æthiopia, febres pestilentiales producere.

Febrem, cui nulla intermissio est, et remissio tantum, intermittentem appellare, absurdum esse videtur. Remittentes et intermittentes ex similis principio naturæ oriri, et eodem modo curari, non negabo; at si, ob eam causam,

sam,

ſam, eodem nomine ambæ deſignatæ ſint, cur febres maxime continuas non intermittentes appellemus, quoniam ſæpiſſime cum iis conjunctiſſime cohæreant?

TERTIANA, ait Cullenus, variat paroxyſmorum recurſu, alternis diebus revertens, paroxyſmis eodem die binis. Igitur, cum paroxyſmum quovis die unicum tantum eſſe dixerit, certe hallucinatus eſt; nam hæ ſententiæ inter ſe repugnare videntur.

SIC intermittentes definire vellem; febres idiopathicæ paroxyſmis pluribus, cum apyrexia alternantibus, conſtantes.

QUONIAM perpauca accuratæ morbi hiſtoriæ a Culleno traditæ adjicienda ſunt, de hac re, ad ſuas Primas Lineas referendi veniam impetrarem..

DE CAUSIS REMOTIS.

QUONIAM morborum curatio, cauſarum peritia proximarum præcipue nititur; et hæc a plena remotarum inveſtigatione fere tantum obtinetur; his demum attentionem adhibere liceat.

QUANDOQUIDEM cauſæ febrium, tum intermittentium tum continuarum, remotæ quamplurimum conjunctæ ſunt, de iis ſimul differendum eſt. Nihil tamen in paginis ſequentibus traditum, ad febres inflammatorias, ni hoc aperte dictum eſt, admoveri velim.

Ex omnibus medicorum ſcriptis, cauſas febrium remotas eſſe vires, quæ, corpori humano applicatæ, incitationem diminuunt, colligi poteſt; vel etiam operatione directa, cujuſmodi ſunt contagium, miaſma, frigus, deprimentes animi affectus, hæmorrhagiæ, &c. vel indirecta, quales, venus immodica, inebriatio frequens, ſtudium aſſiduum, &c. Contagium et miaſma eſſe cauſæ febrium præcipuæ aſſeverata fuerunt; illud continuarum, hoc intermittentium. Hæc norma autem generalior eſt, quam ut admittere poſſimus; nam, ut poſthac apparebit, quæque debilitans noxa eundem effectum præſtabit. Etſi contagium morbum ejuſdem generis cum eo corporis, a quo ortum, plerumque efficiet; hoc tamen non univerſe verum eſt. Cl. Lind, nonnullos typhi caſus a variolarum contagione orientes videbat. Ruſſel, ſua in diſſertatione de morbis Hierapolis, nos certiores facit, ut peſtis aliquando ſub intermittentis forma appareat. Intermittentium a contagione dyſenterica progredientium documenta permulta invenirentur. Tertianas in dyſenteriam, et hanc in tertianam frequenter mutari Cleghornius obſervavit. Non ſatis adhuc apparet, cur miaſmata ſolarum cauſas intermittentium eſſe, crederemus; nam intermittentes in continuas ſæpe degenerare, et has in illis tam frequenter terminare, facta fere innumera oſtendunt. Ut mutuo inter ſe variantes, Sydenhamius, Senac, Van Swieten, Lind, Cleghornius, et alii intermittentes et continuas deſcripſerunt. In locis, ubi contagio nulla ſuſpicari poſſet, typhus icterodes, quæ ad claſſem continuarum a Culleno refertur, frequenter originavit. Febres ſæpiſſime typos mutare, tertianas et quartanas quotidianarum, quotidianas remittentium, et has maxime continuarum locum obtinentes, ipſe Cullenus obſervavit. Ex his igitur concludere fas eſt, omnes febres, inflammatoria excepta, iiſdem cauſis oriri, graduque tantum differre. De contagione, quibuſdam ſaltem ſpeciebus, et de miaſ-

mate

mate certe, quæstio sit, an febrem sine aliarum auxilio noxarum debilitantium unquam producerent. Cum intermittentis paroxysmorum repetitio, a remediorum usu, vel aliter cessavit, an eorum reditus, qui operationem infra purgantis sequitur, miasmatis reapplicationi tribuatur? Vir ingenuus in hac urbe, me certiorem fecit, quod a victu tenui, cui ad hæmoptoen curandam subjectus fuerat, pluribus tertianæ regularis paroxysmis invadebatur, quæ corticis usu, et diætæ rationis mutatione, decessit. Intermittentem mediæ salivationi supervenire Mercurialis et V. Swieten viderunt. His in exemplis miasmata non suspicata essent. Lind dicit, singulas species contagionis, certa temperamenta, quæ valide suæ actioni resistunt, et alia, quæ plurimum obnoxia sunt, reperire. Cui nisi incitationis statui tunc temporis prævalenti, hæc differentia attribui possit? Quod hæc vera explicatio sit, nonnullis hominum exemplis, eodem auctore traditis, confirmari videtur, qui multas dies post remotionem a locis infectis immunes fuerunt, at demum, frigore vel humiditate applicata, aut aliqua intemperantia commissa, latens virus in actionem excitatum fuit, quod, verisimile est, alioquin systema nunquam affecisset.

Intermittentes, quæ in paludosis locis, præcipue in Civitatibus Australibus, tam crebræ sunt, miasmati soli imputatæ fuerunt, dum omnes aliæ debilitantes noxæ sunt penitus neglectæ. Est dignum observatu, ut plerumque pauperes tentantur, qui male vestiuntur, et victus et potus sat generosi expertes sunt; qui meridie ipso nimio labore fatigati, vespere nebulis et copioso rori, quæ iis in locis frequentissima sunt per insalubre tempus, exponuntur. Contra, qui, omne nimium vitantes, laute vivunt, et lætum poculum exhauriunt, raro afficiuntur. Spirituosam corticis tincturam, allii in spiritu vini infusionem, et cerevisiam

cum

cum spiritu vini mixtam certissime occurrere intermittentibus et remittentibus malignis in Hungaria grassantibus, Lind invenit.

Hæc omnia, ut opinor, satis ostendunt, morbum ex stimulantium penuria potestatum, plusquam miasmatis applicatione pendere; et hominem paludum effluviis expositum, febre continua vel intermittente vel nulla, secundum incitationis statum, correptum iri.

Nunc de frigoris operationibus, ut causis febrium remotis, inquirere progrediamur.

Ad vitam, tam vegetabilium quam animalium, sustinendam adeo necessarius est caloris stimulus, ut, hyeme appropinquante, permultæ plantæ, et nonnulla animalia torpida fiunt, et quasi vivere cessant, donec sol revertens vernalium impulsus radiorum longe lateque diffundere incipit; vel donec manus artis benigna defectum supplet, scintillulamque latentem excitat.

Diversis in animalibus ad principium vitale fovendum, diversi caloris gradus necessarii sunt. Temperatura homini adapta, circiter 63º thermometri Farenheitiani esse videtur; at quoniam caloris generandi facultatem possidet, effectus, qui alioquin temperaturæ mutationem sequerentur, prævertuntur. Attamen certe rationi consentaneum est concludere, omnem temperaturæ augmentationem supradictæ, cumstimulantis actionis augmentatione, et diminutionem, cum diminutione commoda, concomitatum iri. Nuperrime tantum est, equidem credo, quod hic philosophicus rei conspectus captus fuit; nam quatuor vires, quarum

quarum aliquæ directe inter se repugnant, frigori, quod nihil nisi caloris diminutio est, attributæ sunt*.

Ut verum indubitabile asseveratur, quod, frigus *semper* plus minusve sedativum est;—aliquibus in conditionibus, corpori stimulus evadit;—huc accedebat etiam, ut efficaciter astringens sit, corporis superficiei contractionem movens;—per astringentem effectum cæteris corporis partibus impertitum, quoad totum systema tonicum fit. Postea dicitur, quod hi frigoris effectus eodem tempore existere non possunt, sed successione varie conjungantur;—effectum, saltem effectus diuturnitatem, stimulans prævertat, qui aliter a vi sedativa proveniret;—astringentis effectum, vis stimulans etiam prævertat;—sed cum stimulante, vis tonica (quæ paulo ante ab effectu astringentis cæteris partibus communicato proficisci dicebatur) semper forte conjuncta sit.

Hæ frigoris operationes, sic conspectæ, mihi difficillimæ intellectu apparent. At nunc effectum frigori imputatum, nempe morbos imflammatorios producendi, consideratum adeamus.

Cum quod antea dictum fuit, in memoriam revocemus, frigus esse vim negativam, et nil nisi caloris stimuli diminutionem, mirabile nobis videbitur, ut medici, omnibus in ævis, tanquam primariam causam morborum in nimia operatione stimulante consistentium, id habuissent. Si ex frigoris actione morbi inflammatorii originem ducerent, quo sævius illud, eo magis hi in numero crescere debent;

* Vide Cullen's First Lines; ubi de vi absoluta et relativa frigoris tractatur.

debent ; nam magnitudo effectus plerumque pro rata parte magnitudini causæ respondet. Sed rem non ita esse, omnes assentient; quippe nemo nescit, hujuscemodi morbos in media hyeme, quo tempore frigus perpetuum severumque est, non tam frequenter incidere, quam in autumno et vere, ubi cœlum minus frigidum est, et sæpe cum calore alternat. Medicus in hac urbe, magna observatione et multa experientia, mihi narravit, duas hyemes frigidissimas diuque continuatas se meminisse, præcipue eam annorum 1779-80, quibus vix morbi inflammatorii videndi sibi occasio accidit. In commentario Vintringhamiano notatum est, quod in hyeme perfrigida, ubi mercurius in thermometro subito viginti gradus ascenderit, morborum agmen inflammatoriorum magnopere augebatur. Si harum causa affectionum non frigus sit, quare, aliquis percontaret, in temporibus æstivis non frequentiores sint ? Huic respondeo, omnia stimulantia aut valida aut diu continuata corpus debilitare. Exercitationis nimiæ, et potuum spirituosorum opiique usus immodici effectus sunt hujus documenta ; huc etiam referri possunt vehementis iracundiæ subitaneique gaudii effectus. Calor æstatis immoderatus, debilitatem inducendo, morbis ab affectionibus inflammatoriis valde diversis viam sternit.

Si quæreretur, unde corporis et animi vigor, qui regionum incolas frigidiorum designat, et qui etiam in hyeme magis temperatarum sæpissime apparet ? Nodum dissolvere volo observando, hunc non directum sed indirectum frigoris effectum ; et focis, vestitui bono, cibo nutrienti, potui generoso, motuique musculari, quæ eo tempore prorsus necessaria fiunt, attribuendum esse. Carolinæ Septentrionalis in hyemibus moderatis ipsis, Æthiopes miserrimos vidi, quibus omnia vitæ solatia desunt, quique omnibus cœli intempest-

atibus

atibus objiciuntur, totos tremere, quasi motus voluntarii facultas fere omnino defecerat. His in exemplis, frigus longe a vigore impertiendo abfuit.

At frigus, ad morbos inflammatorios producendos aliquomodo conferre videtur, nempe reddendo corpus caloris aliorumque stimulantium actione facilius affectu. Quæ dicta fuerunt his de morbis frequentioribus tempore quo caloris frigorisque vicissitudo est frequentissima, hoc confirmant. Membrorum frigore adustorum, calori subito objiciendorum periculum cuique rustico notum est. Cura igitur semper adhibetur, ut pars affecta quamprimum nive perfricetur, vel aqua frigida immergatur; harum temperatura plerumque aliquanto major est quam partis laborantis. Sed etiam hanc post operationem æger auctum ad calorem pedetentim introduci debet; nam aliter actio, superquam facultati satis est, excitabitur, et mors partis sequetur. Simile exemplum a Huntero notatur, qui dicit, aves antiquis in fastigiis hyemantes, captas et in conclave modice calefactum illatas, primo vigescere videri, at brevi subito fato defungi.

Ab omnibus his rebus, pneumoniam, rheumatismum, catarrhum inflammatorium, &c. non frigoris, ut fere omnibus videtur, sed caloris esse progenies, nonne cum Cel. Brunone nobis concludere liceat?---Quod catarrhum spectat; morbum non a perspirationis suppressione originem ducere, Gardiner Col. Reg. Med. Edin. Præses, censet; et suo in opere cui titulus est, Observations on the Animal Economy, de staticis Keillii experimentis mentionem facit, a quibus in catarrho, hanc excretionem non esse diminutam apparet.

Pro

Pro phlogiſtica diatheſi diminuenda in variolis, cœli aliquanto frigidi commodum diu cognitum fuit, et ejus uſum in rubeolam, pneumoniam, catarrhum, ſimileſque affectiones, ſe cum feliciſſimo eventu tranſtuliſſe, Bruno nos certiores facit.---Verno tempore anni 1789, quo rubeola apud Burlingtonienſes Nova in Cæſarea graſſabatur, frigidarum adminiſtratio rerum, ut credibiliter audiverim, egregie ſucceſſit. Februario proximo, una in domo prope ad hanc urbem, quinque aut ſex pueri hoc morbo laborantes ſub tutela medici ſumma prudentia fuerunt, qui eos modo ſupra memorato, maximo cum fructu, tractavit; nam brevi ſalutem recuperaverunt; et tam levis fuit morbus, ut domi detentionem vix poſtulaverit.

De argillacei uſu pilei in phrenitide, permulta dicta ſunt: frigori ejus applicationem concomitanti, commodum ſine dubio tribuendum eſt.

Morbos igitur inflammatorios frigus aliqua operatione directa, non gignere; ſed e contrario, in iis utiliſſimum eſſe remedium, videtur. Quamobrem fieri aliter non poteſt, quin potentia debilitans, pro gradus et diuturnitatis ratione, ſit; major erit hic effectus, ſi alia debiliantia comitentur, qualia ſunt jejunium, quies, aeris humiditas, &c. Diu obſervatum fuit, frigidum humidumque cœlum ſcorbuti generationi magnopere favere. Humiditatem hoc facere, non, ut ſuſpicantur multi, fibris relaxandis, et perſpiratione obſtuenda, ſed calore facilius e corpore deducendo, remur: Hinc induſio laneo opus eſt nautis, piſcatoribus, aliiſque, qui in humidis locis occupantur.

Frigoris applicatio ſæviſſimi tactus ſenſum primo afficit; dein motus voluntarii facultatem imminuit, poſtea

abolet. Si diutius adhuc continuetur frigus, ſenſus omnes hebeſcunt, ſopor, et paulo póſt, mors ipſa ſupervenit. Boerhaavius, qui a frigore vitam ferme amiſerat, ait, "Quando "ſubitum frigus hominem quieſcentem opprimit, ſenſus "oritur ingratus: Sed ſi idem diutius frigus tentarit, ſom-"nolentia adeo grata obruitur, ut tantam ſuavitatem vitæ "redimere velles. Si indulſeris his ſirenibus, captus es, "et cerebrum, quod nunc quieſcere incipit, queſcit penitus, "et placidiſſima mors ſomnum excipiet."

Frigus revera debilitare, argumentum potentiſſimum eſt, quod incolæ regionum maxime ſeptentrionalium, æque ac torridæ zonæ morbis, non in nimia incitatione poſitis, ſed generis longe diverſi, obnoxii ſunt. Pontoppidan, in ſua Norvegiæ hiſtoria, dicit, peſtem in iſta regione ſæpius graſſatam fuiſſe, ſemelque urbem Chriſtianæ fere vaſtaſſe. Scorbutus, lepra, febreſque malignæ et contagioſæ ſunt morbi valde communes: De morbo inflammatorio nullo, præter catarrhum, mentionem facit. Navis præfectus, cui nomen eſt Walden, qui in Suecia diu vixerat, viro medicinam facienti hac in urbe narravit, febres ibidem univerſe nervoſas vel putridas fuiſſe. Idem de Ruſſiæ morbis, ab exinde medico dictum eſt.

In pluvioſis calidarum regionum tempeſtatibus, quando humidum et algoſum eſt cœlum, intermittentibus, remittentibus, putridiſque febribus, cholera, &c. homines ſunt valde obnoxii. Plures intermittentes vidi, quæ ad nihil, niſi imbri objectionem, imputarentur; et in menſe Februarii 1787, ipſe, glacie fracta, in rivulum incidi, et tertiana regularis me extemplo invaſit. Hic miaſma nullum extitit, quoniam tota terræ et aquarum ſuperficies nive glàcieque operta fuerat.

Ex

Ex ſupradictis ergo ſequitur frigus ſemper ſemperque debilitare; et vim ſtimulantem, quæ aliquando ab eo oriri videtur, non frigori, ſed alicui ſtimulo, ejus applicationem vel comitanti vel ſtatim excipienti, attribuendam eſſe. Vis tonica ex eodem fonte derivatur; hinc frigidi operatio balnei facilis intellectu eſt. Vis frigoris aſtringens, vel apparens ſuperficiei conſtrictio, fluidorum defectui in minimis vaſibus, ex tono vel incitatione per caloris ſtimuli abſtractionem diminuta, orienti, imputanda eſt. Quod hæc hujus phænomeni vera explicatio ſit, hinc inferatur; ut ſecunda in valetudine, vaſa extrema ſatis excitata, propria fluidorum quantitate diſtenduntur; at ubi aucta incitatio eſt, quæ, ab ſtimulorum applicatione parti externæ, enaſcitur, auctus fluidorum affluxus ſuccedit, et vaſcula partis inſigniter diſtenta, obſervemus; at in exemplo, de quo nunc agitur, vaſis cutaneis, partim ſolito caloris ſtimulo orbatis, fluidorum ad ea affluxus minuitur; et ab elaſtica ſtructura contrahuntur.

Proxime veniunt deprimentes animi affectus, ut vocantur, conſiderari. Hi, ad appetitum extinguendum, circulationis impetum minuendum, cordis palpitationem, et quibus in exemplis, ſyncopen et mortem ipſam efficiendam,p ares ſunt. Illi etiam æque ac frigus, cutis pallorem, ſuperficiei contractionem, membrorum tremorem, et interdum ſpincterum relaxationem, inducere queunt; metus præcipue hos affert effectus.

" It is" ait Lind, " a received opinion that fear is a cauſe of itſelf ſufficient to produce in certain diſpoſitions, a bad or malignant fever. There are at leaſt many inſtances in beſieged towns where no other reaſon could be aſſigned for the riſe of malignant diſorders, than the dejection

tion of ſpirits, grief and panic of the inhabitants, occaſioned by the bombardments, and the apprehenſions of a violent death from ſome ſudden aſſault of the enemy."

V. Swieten virginem viribus integram novit, quæ ſciuri conſpectu perterrita, ſtatim paroxyſmo quartanæ corripiebatur, quæ tota hyeme duravit, et verno calore appropinquante, deceſſit: Sex menſes poſt liberationem a febre, ſciurus in gremium conjectus, iterum plures paroxyſmos excitavit. Hos metus effectus, ut Zimmermannus obſervat, non admiremur, quoniam tam arcta eſt, inter animum et corpus, connexio, quod Triſtram Shandy tunicæ et ejus ſuffulturæ facete comparaverit; quarum ſi aliam, alteram etiam corruges.

Cullenus de febrium cauſis diſſerens, declarat, metum manifeſte ſyſtema debilitare, et potentiam ſedantem eſſe, et de mania dicens, incitationem minuere; at, qua de cauſa neſcio, ſententiam mutaſſe videtur, cum tonica et antiſpaſmodica in epilepſia indicari, et tonica eſſe metum vel aliquantum terroris, &c. dicit.

Hæmorrhagiæ aliæque evacuationes, præſertim ſi profuſæ ſint, febrem inducere poſſunt. Hujus exempla in puerperis frequentiſſime occurrunt, ex ſanguinis diſpendio, quod inter parturiendum evenerat. Meridionalibus in Civitatibus intermittentium ſemper periculum a venæſectione autumnali oritur. De purgantium uſu, præmature poſt refectionem ab his febribus, Sydenhamius nos admonuit; quoniam auctis cum viribus redire efficiunt: ubi autem ex ſua theoria, ad morbificam materiam expellendam, ea præſcribere auſus eſt, finita purgandi operatione, ejus effectum impediri, opio exhibito, curavit. Idem etiam notavit,

tavit intermittentes vernales venæſectione et catharticis oppugnatas, ſe repugnante, uſque ad autumnum protractas eſſe; et autumnales, præſertim in ſenibus, ſic tractatas, mors ſecuta eſt.

Aliæ potentiæ, operatione directa febres gignentes, ſunt vel cibi penuria vel ſatis ſuperque ejus, qui parum nutrimenti continet; potus aquoſi, exercitationis defectus, &c. Hæc omnia ex ſupradictis intelligantur.

Causæ, quæ indirecte agere dictæ ſunt, ſine dubio, vires ſyſtematis demunt, et cum aliis potentiis debilitantibus convenientes, ad febrem efficiendam multum valent. Typhi in homine hic mihi occurrit exemplum, quod a pictarum luſu chartarum triduum continuato, ſine ſomno ſineque cibo, ſed potus ſpirituoſi magna cum copia, originavit.

DE CAUSA PROXIMA.

Theoriæ permultæ, variis temporibus de proxima febrium cauſa pervulgatæ, tandem Cullenianæ ſuccubuerunt, quæ, hac ſaltem in urbe, niſi nuperrime, fere univerſe accepta eſt. Sed quamvis ingenium abunde exhibuerit, opinor, multa deficientia, a ratione abhorrentia, et inter ſe repugnantia, in illa doctrina* contineri, quorum pauca monſtrare conabor.

1mo As

* Vide Cullen's Firſt Lines, Vol. I.

1*mo*. ASSEVERAT, "That ſome part of the cold ſtage is to be attributed to the ſame power; (viz. vis medicatrix naturæ); becauſe the cold ſtage appears to be univerſally a means of producing the hot, &c." Et poſtea, "In the time of the cold ſtage there ſeems to be a ſpaſm induced every where on the extremities of the arteries."--- Si probari poſſit, frigoris ſtatum omnino abeſſe (quo durante, hæc vis in ſpaſmo formando ad calorem ſuſtinendum agere exiſtimatur) in quibuſdam febrium valde periculoſarum exemplis, cui cauſæ calor ſit attribuendus? Hujuſmodi exempla a Cleghornio viſa fuerunt. Ille eos paroxyſmos præcipue formidandos eſſe declarat, qui initio ſine prævio frigore eruperunt. Febres, frigore carentes, Gregorius aliquando vidit. Remittentis exacerbationes, ſine frigoris interventu, ſæpiſſime accidere bene notum eſt.

2*do*. DICIT, "That the degree of ſpaſm formed, and the obſtinacy of its continuance depend in many caſes upon the power of the cauſes inducing debility, and upon the debility induced; for the more powerful the debilitating cauſes and the greater the debility produced the paroxyſms are the longer and more frequently repeated." Non multo poſt dicitur, "That the longer duration of the paroxyſm depends upon the obſtinacy of the ſpaſm, or the weakneſs of reaction." Hic autem ſpaſmi pertinacia non, ut antea, debilitatis gradui, ſed cauſæ directe diverſæ, nempe aucto arterioſi ſyſtematis tono, vel diatheſi phlogiſticæ, aſcribitur; cujus ſingulæ cauſæ, ut affirmat Cullenus, ad mutandas intermittentes in febres continuas ſpectare videntur. Quam parum rationi congrua ſit hæc ſententia, cuique, de univerſo corticis peruviani uſu in hoc morbo ſecum volventi, apparebit; per cujus vim tonicam, ſi hæc opinio vera eſſet, intermittens non curari

ſed

ſed in continuam mutari debet. Si autem ad eam doctrinam ſtricte adhæreamus, *ars per expectationem curandi* introduceretur, et omnes curationes noſtræ vis medicatricis naturæ operationi relinquerentur; nam tonica vel ſtimulantia, non ſine mutationis ſupra-relatæ introducendæ periculo, adhiberi poſſent; neque debilitantibus, ni ſimilis cum diſcrimine eventus, ob reactionem languidiorem introductam, uteremur. Opere conſulto, inveniemus illuſtrem auctorem ipſum, non ad ſuam doctrinam adhæruiſſe; nam non ſolum ſtimulantia et tonica, ſed etiam evacuantia varia præſcripſit.

3*tio*. "ALTHOUGH," inquit Cullenus, "the ſuppreſſion of all excretions and the ſhrinking of the external parts (quæ doctrinæ ſpaſmodicæ fundamenta ſunt) may perhaps be imputed, in part, to the weaker action of the heart in propelling the blood into the extreme veſſels; yet as theſe ſymptoms often continue after the action of the heart is reſtored, there is reaſon to believe that a ſpaſmodic conſtriction has taken place." Hoc argumentum, utcunque, primo aſpectu, ſpecioſum ſit, futile æſtimabitur, ſi quod poſtea dictum eſt attente conſideremus: "That during the whole courſe of the fever there is an atony ſubſiſting in the extreme veſſels, and that the relaxation of the ſpaſm requires the reſtoring the tone and action of theſe." Ubi enim cordis actio, in idoneo gradu, reſtituitur, certum eſt vaſorum extremorum atoniam amotum iri; et quoniam ſpaſmus, ut hæc vult doctrina, poſt horum vaſorum toni reſtitutionem, manere non poſſit, manifeſtum denique fit, ſymptomata ex cordis actione, in ſanguine ad vaſa extrema propellendo, languidiore pendere; nam, ut vel ex ſpaſmo, vel ex cordis actione languida, oriantur, neceſſe eſt. Igitur vim admittere ſupervacaneum erat, quæ annon ipſa unquam

unquam extitiſſet, a quibus diſputatur, et quæ, ut a fautore ipſo Culleno dictum eſt, ubicunque noſcitur, caliginem ſuo ſyſtemati offundit; et idcirco ibi tantum, ubi artis impotentia manifeſta et magna eſt, in praxi debet admitti*.

4to. QUID, expoſcere vellem, in febribus inflammatoriis, ubi auctus totius ſyſtematis arterioſi tonus, et neceſſarie nulla atonia eſt, ſpaſmum ſuſtinet? Nam atonia, ut cauſa ſpaſmi ſine qua non, haberi videtur.

5to. SPASMI autem opinio ulterius refutatur, cum contemplemur, quam rationi repugnans eſt, ut morborum tam diverſorum, ac ſunt typhus, et ſynocha vel phlegmaſia, cauſa haberetur. Hos morbos ex diverſis ſyſtematis ſtatibus pendere, cuique, ut opinor, in aprico erit, ſi ad cauſarum naturam remotarum, methodoſque medendi, animum adhibeat.

6to. ET denique. Quomodo iis in febribus, quæ toto decurſu cum ſudoribus profuſis, qui non ſunt levamini, comitantur, aucta cordis et arteriarum actio ſuſtinetur? Hujuſmodi exempla, ex Lettſomianis Londinienſis pauperum noſocomii commentariis, libro Clarkii de febribus, and Gregorii elementis, citat Dickinſonius. Noſter Phyſiologiæ Profeſſor ſuis in prælectionibus, de ſimili caſu mentionem facit, qui ſibi viſum evenit. Iis in exemplis nonullus ſpaſmus extitiſſet; et ejuſmodi unicum, ad totam ſpaſmi fabricam ſubvertendam ſuffeciſſet.

HÆ

---

* Preface to the Firſt Lines of the Practice of Phyſic.

Hæ de doctrina ſpaſmodica animadverſiones, ut ſpero, ſatis erunt, ad quemque præjudicii expertem cogendum, qui credat, nullum ei in natura fundamentum eſſe.

Gaubius dicit, quod, "Sola (proxima cauſa), integrum morbum ita conſtituit, ut indiſſolubili nexu cum eo cohæreat." Et poſtea, quod, "Quæ morbum ita efficiat, ut illa poſita, hic ponatur, durante duret, mutata mutetur, ablata tollatur*." Cauſas proximas fere tantum ab inveſtigatione remotarum obtineri, antea diximus. Auctor jam citatus ait, quod, "Qui, omnes et ſingulas remotas, ut una conſpirant, intelligit, notitiam proximæ habet."

Corporis igitur conditionem a remotis inductam, ut cauſam proximam habebimus. Cauſæ remotæ, potentiæ eſſe debilitantes, antea demonſtratæ fuerunt; et debilitatem induci ulterius evincetur, dummodo ad phænomena frigus antecedentia † attendamus. Cullenus etiam obſervat, "That a debility lays the foundation of fever." Et iterum, "In proportion to this and the power of the cauſes inducing it, the longer and more frequently repeated are the paroxyſms."

Debilitatem idcirco ſolam ut febris cauſam recipere neceſſe eſt: et quamvis tota forte phænomena de eo explicari non poſſunt, tamen major pars poteſt, et facilius forſitan quam ad virium operationem, ſpaſmum inducentium, confugiendo; qui, ut jam probatum eſt, non exiſtit; et qui, ſi evenire aliquando admittatur (quanquam arbi-

 tror

---

* Vide Gaubii Pathologiam.

† Cullen's Firſt Lines, Vol. I.

tror hoc fieri non posse) tantum veræ symptoma causæ est; æque ac sitis, pulsus frequens, &c. A Culleno obervatur, plurima universæ debilitatis signa frigoris statum antecedere. Cordis actionem ad sanguinem in vasa extrema propellendum non satis valere, pulsus parvus et debilis, cutis pallor et siccitas, totiusque corporis contractio satis ostendunt. Frigus ipsum etiam hoc indicat; nam quoniam extremarum calor partium de sanguinis per vasa minima motu pendet, hoc motu vel languido vel penitus cessante, frigus invadit. Debilitatem, frigore durante, functionum omnium languor et inertia indicant. Hoc forsitan omnes facile concedent; at an caloris status, qui tam diversus esse videtur, eidem causæ imputetur? Non revera sed specie tantum differre, hoc probatur, quod ambos stimulantia abrumpunt, prorsusque sustollunt; dum evacuantia, omniaque debilitantia in pejus ruere efficiunt. Ex hoc igitur, quamvis uno in statu pulsus parvus debilisque, et in altero plenior validiorque est, ex eadem causa eos pendere, et gradu tantum differre, constat.

Hujus differentiæ simulatæ causam, licet valde difficile sit, jam explicare conabor.---Ante et per frigoris statum, cor debilitatum in vasa extrema sanguinem propellere non valet, qui ob eam causam, in corde et arteriis magnis accumulatur; hinc anxietas et oppressio circa præcordia. Cordis incitabilitate vel irritabilitate aucta, hoc viscus, per sanguinem insitate accumulatum, ad contractiones validas stimulatur. Majorem caloris copiam circuitus auctus evolvit, qui, ut in sanitatis statu, cum perspiratione nunc impedita, abire nequit; intus detentus systemati universus stimulus est. Quando per hunc stimulum incitatio satis restituta est, sudor emanat, auctus calor abit, et apyrexia sequitur.

Huic

Huic explicationi ſine dubio multa objici queant; illa autem, noſtrum principium ſubvertere, non poſſunt; nam hoc, cauſis remotis methodoque medendi, de quo poſteà dicetur, ut ſtabili fundamento innitens, ſemper ſemperque ſtabit.

✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣

De INTERMITTENTIUM VARIETATE.

APPELLATIONES diverſas, ſecundum intervallum vel temporis ſpatium inter unius et ſequentis paroxyſmi initia, intermittentes ſibi compararunt. Quotidiana, tertiana, et quartana ſunt maxime communes. Primæ viginti quatuor, ſecundæ quadraginta octo, tertiæ ſeptuaginta duarum circiter horarum intervallum eſt.

Paroxysmorum frequentior recurſus et major diuturnitas majorem debilitatem denotat: ſic in quartana quam in tertiana, in tertiana quam in quotidiana, in hac quam in remittente, in remittente quam in continua minor eſt debilitas. Contra hanc ſententiam objici queat, quod ſi ita eſſet, quartana facilius quam aliæ intermittentes, curari debet; hujus autem contrarium obtinere, neſcit nemo. Hoc ſic explicari velit Dickinſonius. "In every diſeaſe according to the degree of debility, it ſooner or later terminates; the greater the debility, the ſooner a fatal or happy event. Nor is it eaſy to conceive, that when the ſyſtem is extremely injured, it is then capable of withſtanding ſuch a ſhock a conſiderable time; the iſſue muſt be determined within a ſhort period. The quartan therefore, as a chronic diſeaſe, conſiſts in a particular ſtate of debility not in

itſelf

itſelf great, but at the ſame time requiring the conſtant exhibition of tonic remedies to overcome it: for the fact is undoubtedly certain, that chronic diſeaſes admit not ſo eaſily of cure as acute ones, though at the ſame time no one will alledge, that the debility in chronic affections is ſo great as in acute diſeaſes."

QUOD ad paroxyſmorum repetitionis cauſam ſpectat, me omnino ignorare, candidus confiteor. Debilitatis recurſus videtur indubitabilis eſſe; et ut debilitas, non ſine potentiarum debilitantium operatione, recurrere poteſt, mihi etiam tam certum apparet, quamvis a nobis raro diſcerni poteſt.

Felix qui potuit rerum cognoſcere cauſas.

++++++++++++++

DE METHODO MEDENDI.

QUONIAM morbum ex debilitate pendere probavimus, conſilium unicum formandum eſt; nempe, hanc amovere; quam ad perficiendam, medicamenta neceſſaria, ſunt ſtimulantia diffuſilia durabiliaque, et tonica. Stimulantia diffuſilia ſunt opium, potus vinoſus et ſpirituoſus, alkali volatile, &c. Durabilia ſunt varia cibi genera, ex animalibus confecta; nonnulla etiam forte e vegetabilibus maxime nutrientibus. Tonica ſunt cortex peruvianus, varia vegetabilia amara, et aſtringentia, tum vegetabilia tum mineralia.

PRIMO de remediis, dum adſit intermiſſio, neceſſariis

differere;

differere; demum quod, durante paroxyſmo, opus eſt facto indicare volo.

ANTEQUAM obſervationes ullas, de remediis ſupradictis, facere progrediar, emeticorum exhibendorum proprietatem, ad viam cortici præparandam, non alienum erit conſiderare. In calidis regionibus et tempeſtatibus, ſi magna bilis quantitas in ventriculo hærere ſuſpicetur, nauſeam ciens; vel ſi ex hujus organi debilitate, cibi indigeſti copia in eo commoretur, mitis ipecacuanhæ doſis, primo impetu morbi, forſitan cum fructu, exhiberi poteſt; nam, facta contentorum ventriculi evacuatione, ſtimulantia poſtea data magis evalent. Debilitanti attamen vomitionis effectui, opio poſt operationem dato, ut Sydenhamio venit in uſu, occurrere debemus. Vomitorium repetere, præſertim tempore morbi provecto, etiamſi cruditatum collectio iterum fiat, non neceſſe habeo; nam, ſuſtenta totius ſyſtematis incitatione, ad eas per vias naturales expellendas, ventriculus evalebit. At ſi violento cum vomitu, magnam debilitatem indicante, febris inceperit, emetica non ſolum non neceſſaria, ſed etiam noxia eſſent: Igitur tali in ſtatu, in ſtimulis maxime diffuſilibus totam fiduciam ponere oportet. Quantum ipſe obſervavi equidem, allegare poſſem, quod ſtimuli, omni fere in caſu, primis etiam diebus, hujus evacuationis neceſſitati ſuperſederent; nam intermittentes paucis corticis peruviani doſibus ſanatas, ſine prævio emetico vel cathartico, ſæpiſſime vidi.

QUOD ad tonica ſpectat; hic tantum de cortice peruviano differere velim; quoniam, ad intermittentes curandas, ab omnibus fere præſcribitur; et quia, quæ de eo dicta ſunt, transferri in alia poſſunt. Ex hoc medicamento, ni magna in quantitate dato, parum commodi, ut Cullenus bene

obſervavit,

obſervavit, eſt ſperandum; a ʒſs. ad ʒi. pulveris, tantum plerumque erit, quantum, uno tempore, ab adulto facile feratur; hæc doſis, quaque vel ſecunda quaque hora, pro re nata, per intermiſſionem repetatur. Optima corticis præparatio eſt pulveris mixtura, cum vino vel ſpiritu. Mixtura, cujus pars tertia ſpiritus fuit, cum corticis ʒvi, tam bonum effectum præſtitit, quam ℥i. in alio vehiculo data, ut Lind invenerit. Ad continuæ typum quo propius accedit intermittens, eo major corticis copia neceſſaria fit: Et quandocunque inefficax hoc medicamentum eſt, ut iis in locis, ubi morbus malignior eſſe apparet, interdum evenit; inefficacia, haud noxiis viribus, ſed virium impotentiæ ſoli, ad ſyſtematis debilitatem ſuperandam, attribuitur. Hoc in caſu, cortici ſoli curationem committere, ſine dubio inconſultum foret; igitur, quoniam remediorum vires ſemper morbi violentiæ accommodatæ eſſent, ad validiora et diffuſiliora ſtimulantia ſtatim confugiendum eſt.

In intermittentium ſanatione, potus vinoſi et ſpirituoſi, a Riverio, felici cum eventu, uſurpati fuiſſe dicuntur. Supradictum eſt, corticis efficaciam, a ſpiritus additione, magnopere auctam eſſe; in hac forma etiam Lind, venticulo jucundiorem fuiſſe, reperit; et ejus vis præſtantioris, ſic præſcripti, edoctus, cum eo aromata, ferri præparationes, &c. quæ nauſeoſum et injucundum reddunt, rariſſime conjunxit. Quando ægri tam ſunt debiles, ut ſequente paroxyſmo mors ſit extimeſcenda, Cleghornius corticem cum cardiacis exhibit, quorum optimum eſſe vinum cenſet. Millar *, vinum, ſpiritum vini, et aquas compoſitas corticis operationi juvare, reperit. De

* Vide Treatiſe on the diſeaſes of Great Britain.

De hac re, plures auctores citare supervacaneum foret, etsi alii fere innumeri invenirentur. Quando medicamento spirituoso vel vinoso utimur, mediocres doses præscribere licet; quas, antequam prioris effectus penitus cessavit, repetere debemus: Sic collapsus, si verbo Culleni utar, avertabitur, qui incitationem, per doses ampliores intervallis longioribus repetitas, effectam, excipere posset. Vinum et cortex sic inter se alternanda sunt, ut incitationis perdendæ discrimen prævertatur.

Opium vi potenter stimulante et valde diffusili potitur. Cum sedantibus fere semper collocaverunt medici; etsi in morbis inflammatoriis, ejus usum perpetuo interdixerunt, quoniam omne symptoma aggravare invenitur. Ei a Culleno vis duplex attribuitur; nempe stimulans et sedans; et hinc sudoris eliciendi explicationem dare velit; hac vasa extrema relaxante, dum illa vim a tergo adauget. Hæc opinio nullis bonis niti conciliis videtur. Omnibus in morbis, quorum fons est debilitas, ad somnum conciliandum, et symptomata adversa lenienda, ejus maxima utilitas nemini latet. Vir novissime citatus, remedium efficacissimum, ad tendinum subsultus et delirium amovenda, quæ in extremo febrium statu obveniunt, opium reperit. Hydropis plures casus, in Lond. Med. Observ. relati, hoc medicamine sanati fuerunt. Ut vero vis sedans probetur, hæc argumenta afferuntur; quod mortem aliquando affert, somnum conciliat, dolorem sustollit, &c. Mortem opio afferri lubenter agnosco; idem erit vini, similiorumque effectus, si eorum plusquam satis est sumatur; at hunc ad vim sedantem imputare, a me longe abest. Si vitam fulgur et electricitas adimere possint, ob eam causam, ut sedantia habeantur? Hominisne mors de peripneumonia laborantis, et vel male vel non omnino

nino tractati, ad vim ſedantem, et non potius ad indirectam debilitatem, a ſtimulo immodico inductam, attribuatur?

Opium nimis excitatis datum, pro ſomno, pervigilium conciliabit; et in viribus integro etiam, hoc medicamentum, donec horæ nonnullæ poſt aſſumptionem elapſæ ſint, id eſt, donec indirectæ debilitatis paululum ſupervenire incipit, rariſſime ſomnum invitat. Qua de cauſa, iis in conditionibus, ſi hominem dormiturum eſſe optetur, ante horam ſomni exhiberetur. Opium, ſi dolor e ſtatu ſyſtematis inflammatorio pendet, ſemper in pejus ruere facit; ſed in contrariæ morbis naturæ, contrarium effectum præſtat. Turci, quoniam fortitudinem ſibi impertit, ante prælium ſumere dicuntur. De chirurgo legimus, qui antequam operationem perfecit, potionem opiatam ſemper hauſiſſe dicitur, a qua ſtabilitatem et fortitudinem duxit.

Quoad opii in intermittentibus uſum; auctoritate Culleni dicam, quod, ad paroxyſmos occurrendos neceſſarium eſt, "To excite the action of the heart and arteries, and to ſupport that excitement till the period of acceſſion is over." Etiamque ut, "There is perhaps no medicine that can be more effectually employed for that purpoſe than opium." Iterumque dicit, "Opium has prevented the fit, when employed an hour or two before the time of acceſſion, without exciting ſweat and merely as a ſtimulus and antiſpaſmodic*." Nos etiam certiores facit, ut, "Opium, joined with the bark, makes it ſit eaſier upon the ſtomach than with certain perſons

* Vide Cullen's Treatiſe on the Materia Medica. Vol. II. art. Opium.

perſons it otherwiſe would do; and that a portion of it joined with two or three doſes of bark, which are given immediately before the time of acceſſion, enables it, in leſs quantity than it otherwiſe would do, to prevent the return of paroxyſms." Hoc etiam facere dicit, ubi non eſt cortici purgatoria qualitas, quæ ab eo corrigatur.

Simul cum remediis ſupradictis, victu generoſo ægros ſuſtineri oportet. Juſcula lauta, vel ſi vires ferre poſſint, cibus ſolidus e carne confectus et concoctu facilis, morbo bene accomodata videntur. Vegetabilia, niſi panem fermentatum, oryzam, &c. non concedere debemus. Cibus, inſtante paroxyſmo, non eſt ſumendus; nam in ventriculo, tunc temporis impari ad eum percoquendum, aliquam moleſtiam creare poſſet.---Potus eſſe vinum, vinum cum aqua miſtum, liquores Anglis punch et porter dicti, cum aliis ſimilibus leniter ſtimulantibus, debent. Hi potus in ſanitatis ſtatu, ſi eorum non nimium ſumatur, ſaluberrimi; corpori enervato revera neceſſarii ſunt. Digeſtionem expediunt, et debilitati, quæ a magis permanente cibi ſtimulo prodiret, occurrunt.

Tam in hoc quam in aliis debilitatis caſibus, maximi momenti eſt exercitatio modica; toti corpori ſtimulum valde naturalem ſalubremque impertit; ſecretiones omnes promovet, et animum ſtabilem hilaremque reddit. Ambulatio et equitatio, dummodo corpus ad eas valeat, anteferendæ ſunt; ſi vero non, in curru geſtatio, vel laneo panno perfricatio aliquo modo earum munere fungetur. Ab quavis fatigatione, maxima cum cura, caveret, quæ in debilitate augenda, valde pernicioſa foret. Si pleno ſub Jove, in cœlo puro et temperaturæ modicæ, exercitatio adminiſtretur,

miniſtretur, hoc ejus operationi multum opitulari reperietur; et æger nociva ſui corporis effluvia, quæ in cubiculo vel lecto detenta ſunt, vitabit. Tempeſtatibus in hyemalibus, ad proprium calorem ſuſtinendum, æger induſio laneo veſtiretur; et induſium, ſive ex laneo ſive ex linteo ſit, omnem poſt paroxyſmum, mutari debet.

NUNC de paroxyſmi regimine diſſerere perventum eſt.—Quoniam ægri conditio hoc tempore exercitationis uſum vetat, ut in lectum ſe reciperet, hortandus eſt; ubi, pro tempore anni ſenſuque ejus, ſtragulis tegi poteſt. Modica opii doſis poſtea exhibeatur, quod fere perpetuo vim frigoris minuit et calorem inducit. At non intermiſſioni et frigoris ſtatui ſolis, hoc medicamen accomodatur. Calore durante, hi ſunt opii effectus, ut Lind obſervavit; "1ſt, It ſhortens and abates the fit; and this with more certainty than an ounce of bark is found to relieve the diſeaſe. 2dly, It generally gives a ſenſible relief to the head, taking off the burning heat of the fever, and occaſions a profuſe ſweat, which is attended with an agreeable ſoftneſs of the ſkin inſtead of the diſagreeable burning ſenſation which effects patients ſweating in the hot fit, and is always more copious than in thoſe not ſweating under the influence of opium. 3dly. It often produces a ſoft and refreſhing ſleep to the patient, tortured in the agonies of the fever, from which he awakes bathed in univerſal ſweat and in a great meaſure free from all his complaints." Vinum et ſpiritus ſalis ammoniaci eoſdem effectus præſtare cognita fuerunt.

LIQUORIS diluentis et cardiaci uſum aſſiduum, ſitis moleſta, quæ fere perpetuo adſit, poſtulat; iſtiuſmodi ſunt, liquor punch dictus, ſpiritus et vinum cum aqua miſta; &c.

&c. Hæc tepida ſunt ſumenda. Pulſus frequentiam minuere et omnia ſymptomata lenire, vinum etiam merum aliquando inventum fuit.

In quibuſdam intermittentibus, veſicatoria cum fructu applicari poſſunt. Ubi cum ſopore, apóplexiam minitante, paroxyſmi invaſerant, ex iis feliciſſimum effectum ſæpius vidi. De eorum in febribus continuis uſu, Lind idem notavit; et calorem, ſitim, delirium, &c. omnia vel amota vel magnopere minuta ab iis, ſe reperire, etiam ineunte morbo, declarat. Alii, præcipue utilia eſſe in morbo provecto, et ſolum ut ſtimulis internis adjuvantia, exiſtimant. A communi ſententia, Gregorius alienus eſſe videtur; nam, in ſuo Conſpectu Medicinæ, dicit, "Ad ſummum igitur concludere æquum eſſet, medicinam in puris febribus tali haud ægre carituram eſſe auxilio (veſicatorio) niſi magnorum quorundam nominum auctoritas iſti opinioni adverſaretur." His in caſibus, Gregorius, cataplaſmata rubefacientia videtur præferre, ut a multis cantharidum incommodis prorſus immunia, et multo acrius et multo citius ſtimulantia.

Annon in paroxyſmo ipſo cortex peruvianus dandus ſit? Medici, ſola in intermiſſione, ſine injuria, dari arbitrantes, erga ejus uſum, paroxyſmo durante, præjudicio abrepti ſunt. Non certe autem dijudicare poſſum, an hoc non potius oritur a neglectu perſcrutandi fundamenta, quibus præcepta nobis tradita nituntur, quam a vero incommodo ex uſu experto. Si, ut probare conatus ſum, morbus e toto in debilitate poſitus ſit, inferremus ſtimulantia et tonica, omni tempore, æque utilia fore. At quoniam in re tam magni momenti, ratiocinatio a priori non poteſt admitti, nonnulla adducere, quæ argumenta ſint, operam dabo.

Opii

Opii, quod ſtimulus eſt, magna in paroxyſino utilitas antea dicta fuit. Corticis, in paroxyſmi tempore, exhibitio, ab opinione foramina perſpiratoria conſtringendi, et ſic morbificæ materiei expulſionem prohibendi, olim interdicta fuiſſe dicitur; et praxim, in hac theoria poſitam, etiam adhuc reſtare, ſine alio fundamento, a factis ſequentibus, probabile videtur. Lettſomius* dicit, "That a dry and dark colored tongue, a dry ſkin, urine without ſediment, deſipience, delirium, dyſpnœa, and continued fever, are the very circumſtances which have deterred phyſicians from uſing the bark. In a word, theſe are the very reaſans for which he would immediately give it." Non intermiſſiones et remiſſiones expectavit; ſed ſtatim poſt ſolitas evacuationes, corticem præſcripſit. Clarkius† etiam cenſet, "That this noble febrifuge may be given with the greateſt ſucceſs, not only in the remiſſions and exacerbations of fevers in hot climates, but even when they become continued." Millar caſum remittentis dedit, cum dolore pungente, tuſi vehemente, et muci expectoratione ſanguinolenti, comitatum; his autem non obſtantibus, cortex, ſæpe cum cyatho vini interpoſito, fuit efficax remedium. Badenoch ‡, in febre remittente bilioſa, per evacuationes, remiſſionem vel intermiſſionem conciliare, expectavit; at ſe ſua ſpe falli dicit; nam morbus continuæ typum aſſumpſit, ſub quo multi perierunt: Poſtea corticis ʒi cum vino, quaque hora, triginta vel quadraginta ægris, ſub variis morbi temporibus laborantibus, dari curavit; et quamvis eorum nonnulli cis paucas moriendi horas fuerunt, poſt tres vel quatuor doſes, melius ſe habuerunt, et cito ad ſanitatem redacti ſunt.

Hæc

---

*† A Dickinſonio citati.

‡ Vide Lond. Med. Obſerv, Vol. IV.

Hæc igitur, paroxyſmum e toto in debilitate eſſe poſitum, ulterius probant; aliter ſtimulantia et tonica noxia, et omnia debilitantia, ac in peripneumonia, utilia forent. Quod ne ita ſe habeat, ſi limites, huic diſſertationi præſcriptæ, ſinerent, per exempla fere innumera, probari poſſit.

Post indicationes curativas, nempe, "1ſt. In the time of intermiſſion to prevent the recurrence of paroxyſms; 2d. In the time of paroxyſms, to conduct theſe ſo as to obtain a final ſolution of the diſeaſe;" Cullenus tertiam dedit, "To take off certain circumſtances which might prevent the fulfilling of the two firſt." Prima harum conditionum dicitur eſſe; "A phlogiſtic diatheſis prevailing in the ſyſtem, to be removed by blood letting and the antiphlogiſtic regimen." Hanc diatheſin et debilitatem, quæ morbi cauſa eſt, inter ſe repugnantes eſſe, antea evincere conatus ſum; at hic una repetatur obſervatio, quod ad prima conſilia peragenda, remedia præſcribere, quorum effectus eſt, eam ipſam diatheſin efficere, quam tertium conſilium removere duceret, multum a ratione abhorret.

Secunda conditio, quæ indicationum priorum peractionem impedit, dicitur eſſe, "Congeſtions fixed in the abdominal viſcera, to be removed by vomiting and purging." Vel cortici vel præmaturo ejus uſui, tam hi congeſtus, quam hydrops et icterus olim aſcribebantur. Etſi hæc opinio jam fere oblivione obruitur, tamen talis cum eventus a morbi violentia vel diuturnitate originavit, pro remediis ſtimulantibus et tonicis, quæ ſunt omiſſa, evacuantia ſubſtituuntur: Hoc, ex opinionibus et præjudiciis ſemel ſtabilitis, emergendi difficultatem oſtendit.

Has obſtructiones a debilitate oriri, et quatenus hoc fi-

cri

eri poteſt, amovendas eſſe, tantum aſſiduo uſu cujuſque remedii, ad ſyſtematis tonum reſtituendum adapti, mihi videtur. Quod naturæ inflammatoriæ actuoſæ ſunt, tam parum rationi congrua eſt, quam diatheſeos phlogiſticæ opinio. Sæpiſſime nos non penes eſt, aliquo modo eas removere ; nam remedia generalia plerumque parum efficaciæ in morbis localibus habent. Cortex peruvianus autem, vinum generoſum, victus valde nutriens et concoctu facilis, exercitatio, et aer ſalubris, omne, quod effici poteſt, efficiet. Millar, corticem his in caſibus efficaciſſimum eſſe, dicit, etiam poſt remedia potentiſſime laxantia et deobſtruentia incaſſum data ; et, ad hoc confirmandum, dedit caſum. Cullenus, ſua in Materia Medica, aſſeverat, ut ſi amara iis in caſibus utilia ſint, viribus tonicis efficaciam imputari neceſſe eſt. Cleghornius, corticem non ſolum non icterum producere, ſed poſt oculorum flavedo apparet, ejus uſum deferre valde periculoſum eſſe, declarat. De hydropicis tumoribus, eadem dici poſſunt.

Huic diſſertationi finem non prius imponere poſſum, quam hujus almæ Academiæ Præſidi et Profeſſoribus medicis, viris inſigni morum probitate et benevolentia ornatis, a quorum prælectionibus tot et tanta beneficia accepi, grates publice habeam. Diu floreant ſcientiæ patroni, artis Apollineæ decora, et patriæ rebus in adverſis columnæ.

Faxit Deus ter Opt. Max. ut hæcce mea ſtudia et conamina dirigantur in Nominis Sui gloriam, proximorumque Salutem.

F I N I S.

CORRIGENDA.

Pag.	*Lin.*	*Pro.*	*Lege.*
11	ult.	" intematibus,"	intempeſtatibus,
13	21	" debiliantia,"	debilitantia,
—	26	" obſtuenda,"	obſtruenda,
22	2	" obervatur,"	obſervatur,
26	1	" ſperandam,"	ſperandum,
—	21	" venticulo,"	ventriculo,